

Dosarul nr. 2ra-268/2022
2-17146903-01-2ra-28022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Iu. Potînga)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, O. Cojocaru, R. Pulbere)

Î N C H E I E R E

27 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Osoian Vladimir,
reprezentat de avocatul Gheorghe Tataru,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de către
Osoian Vladimir împotriva lui Moroz Vitalie cu privire la declararea nulității
actului juridic, repunerea părților în poziția inițială, repararea prejudiciului și
compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 06 februarie 2017, Osoian Vladimir a înaintat cerere de chemare în
judecată împotriva lui Moroz Vitalie cu privire la declararea nulității actului
juridic, repunerea părților în poziția inițială, repararea prejudiciului și compensarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 20 noiembrie 2016 Moroz Vitalie i-a
transmis, în schimbul sumei de 5100 de euro automobilul său de model Xxxx, cu
n/î XXXX, pentru a-l testa la funcționalitate și eventual de a-l procura. Bani
au fost transmiși prin intermediu lui Bodrug Victor, care i-a eliberat o recipisă în acest
sens. Peste 2-3 zile depistând că automobilul este defectat, a contactat pârâtul
pentru remedierea deficiențelor, însă acesta a refuzat, invocând lipsa de timp.

A menționat reclamantul că contract de vânzare-cumpărare nu a fost întocmit,
însă a considerat că pârâtul Moroz Vitalie i-a vândut un automobil cu defect
ascuns, care nu putea fi depistat vizual, dar s-a manifestat ulterior, în primele zile
de exploatare. Reieșind din situația creată, aflând că automobilul avea un viciu
foarte însemnat, care de fapt în mod normal nu putea să permită folosirea bunului
conform destinației, la data de 14 decembrie 2016 a expediat în adresa lui Moroz
Vitalie o reclamație, la care a anexat rezultatele testării tehnice a automobilului, cu
solicitarea de aducere a părților la poziția inițială, restituirea sumei de 5100 de
euro, cu retrocedarea automobilului către proprietar.

A susținut reclamantul că actul juridic perfectat sub formă de recipisă a fost determinat de comportamentul dolosiv al pârâtului, ce servește temei de declarare a nulității acestuia. Mai mult, deoarece valoarea obiectului actului juridic depășește 1 000 de lei, urma a fi încheiat un contract de vânzare-cumpărare a automobilului din litigiu în formă scrisă și, din aceste considerate înțelegerea verbală între părți nu poate fi opozabilă terților. Astfel, recipisa eliberată de Bodrug Vitalie pentru efectuarea unei verificări a automobilului nu echivalează cu perfectarea actului de vânzare-cumpărare și nici nu poate produce efectele juridice unui contract de vânzare-cumpărare, or, Bodrug Victor, nefiind proprietarul automobilului Xxxx, n/î XXXX, nu putea să-l înstrăineze.

Reclamantul a solicitat declararea recipisei din 20 noiembrie 2016, prin care Moroz Vitalie a primit prin intermediul lui Bodrug Victor de la Osoian Vladimir suma de 5100 de euro pentru transmiterea automobilului de model Xxxx, cu n/î XXXX, pentru a-l testa la funcționalitate, ca fiind lovită de nulitate absolută cu repunerea părților în poziție inițială, încasarea de la pârât în beneficiul reclamantului a sumei de 17 609 de lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru reparația automobilului de model Xxxx, cu n/î XXXX și compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 8 175 de lei.

Prin hotărârea din 28 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă cererea de chemare în judecată înaintată de Osoian Vladimir împotriva lui Moroz Vitalie, ca neîntemeiată.

La 31 decembrie 2020, Osoian Vladimir a declarat apel împotriva hotărârii din 28 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care a solicitat casarea hotărârii, cu emiterea unei decizii noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 02 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Osoian Vladimir și s-a menținut hotărârea din 28 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a concluzionat că, la 12 decembrie 2016 a fost efectuată diagnosticarea computerizată a automobilului menționat, în urma căreia a fost îndepărtată și schimbată duza, lucrări pentru care Osoian Vladimir a achitat suma de 450 de lei. Suma de 17 609 de lei Osoian Vladimir a achitat-o pentru efectuarea întreținerii și reparației curente a automobilului de marca Xxxx, n/î XXXX, care a avut loc la data de 06 martie 2018, adică aproximativ peste doi ani.

Aici, Colegiul a indicat că, instanța de fond întemeiat nu a încadrat defecțiunile reparate ca vicii ascunse, apreciindu-le ca defecțiuni în urma exploatării automobilului după destinație, fiind considerate lucrări tehnice de înlocuire a pieselor uzate care urmează a fi efectuate periodic de către proprietar pentru a menține o funcțiune normală a utilajului. Astfel, corect s-a stabilit că reclamantul nu a probat vinderea automobilului cu vicii ascunse, considerent din care este neîntemeiat capătul de cerere privitor la încasarea sumei de 17 609 de lei cu titlu de cheltuieli suportate pentru reparația automobilului de model Xxxx, cu n/î XXXX.

Cu referire la pretenția reclamantului cu privire la nulitate absolută a actului juridic pe temei de dol, Curtea de Apel Chișinău a menționat că corect a fost apreciat caracterul declarativ al acesteia, or, potrivit art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace

probante.

La 21 ianuarie 2022, Osoian Vladimir, reprezentat de avocatul Gheorghii Tataru, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 02 noiembrie 2021, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, normele dreptului material au fost aplicate eronat, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată, aplicând o lege care nu trebuia să fie aplicată.

Relatează recurentul că recipisa din 20 noiembrie 2016 nu poate ține locul unui contract de împrumut, ca conținut. Iar pretinsa înțelegere verbală este contrară prevederilor art. 210 și 214 din Codul civil și anume că trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dacă valoarea obiectului actului juridic depășește 1 000 de lei. Or, înțelegerea verbală între părți nu poate fi opozabilă terților.

Susține că Bodrug Victor nu era proprietarul automobilului, nu cunoștea starea tehnică a automobilului și nu dispunea de o procură care îi oferea dreptul să înstrăineze automobilul Xxxx, n/î XXXX. Astfel, nu este clar de unde instanța de judecată a dedus că automobilul nu avea probleme tehnice, cu atât mai mult că nu a fost efectuată o testare a automobilului la o companie specializată.

Menționează că instanța de apel avea obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor părților în vederea pronunțării unei hotărâri motivate care constituie una din garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil.

La 28 februarie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs depusă de către Osoian Vladimir, reprezentat de avocatul Gheorghii Tataru, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 173).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 02 noiembrie 2021, care a fost expediată participanților la proces la data de 12 ianuarie 2022, însă date despre recepționarea acesteia lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, instanța de recurs constată că Osoian Vladimir, reprezentat de avocatul Gheorghii Tataru, s-a conformat prevederilor legale, declarând recurs la 21 ianuarie 2022, împotriva deciziei instanței de apel, în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din

3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Osoian Vladimir, reprezentat de avocatul Gheorghii Tataru, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Osoian Vladimir, reprezentat de avocatul Gheorghii Tataru.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh